

Het

Keerpunt

 LetterRijn

Inkijkexemplaar

Eerste druk, november 2012

© 2012 LetterRijn

Auteur: zie de 51 namen in het voorwoord

Redactie: Jolka de Jong en Peter Pellenaars

Foto cover: Chantall Stoppels / Channshinee Photography

Grafische vormgeving: Podivium, Haarlem

Drukwerk: Drukkerij Contrast, Harderwijk

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

ISBN: 978-90-819543-2-7

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Het

Keerpunt

Voorwoord

Sinds 2009 organiseert LetterRijn een jaarlijkse verhalenwedstrijd. Het ‘recept’ is even simpel als uitdagend; schrijf een op het opgegeven thema gebaseerd verhaal en doe dat in een vooraf aangegeven aantal woorden. Na het sluiten van de inzendtermijn buigt een jury, dit jaar bestaande uit Trudy Selier, Ellen Kiel en Carel de Mari, zich over de inzendingen. Daarna gaan de verhalen naar een redactie-team en na het redigeren ligt er een manuscript. Ook voor het beeld van de cover was er, deze keer voor het eerst, een wedstrijd.

Het Keerpunt bevat 51 verhalen van evenzoveel auteurs. Ze schetsen een situatie als gevolg waarvan het leven van de hoofdpersoon een drastische wending krijgt. De vertellingen zijn soms ontroerend maar ook dramatisch, gruwelijk en lief.

LetterRijn wil met de verhalenwedstrijden mensen een kans op een debuut geven en hoopt ze daarmee te stimuleren om verder te gaan met schrijven.

Eerder verschenen: *Verhalen van de straat* (2009), *Adrenaline* (2010) en *30 Openbaringen* (2011).

De schrijvers van dit boek zijn:

Ellen de Ruiter, Boris Landa, Sjeanine BlonT, Marjon Zomer, Jolka de Jong, Carel de Mari, Hadeke, Arinka Linders, Mel Write, Angela Stegeman, Hanneke Borkent, Ellen Kiel, Nick Hoogendijk, Marianna van Oostenbrugge, Rianne Deinum, Cobie Scherer, Salome, Peter Pellenaars, Judith Princen, Dana Martens, Bertie Smit, Muscari de Man, Marloes Vrijdag-Wesselink, Raoul Slavenburg, Gert-Jan van den Bemd, Sa'id Vanenburg, Michiel van Straten, Theo van Rijn, Johan van de Velde, Barbara van Mourik, Carolijn Toren, Bregtje Subelack, Marjoke Linckens, Mariëtte Eggermont, Conny Hoogendoorn, Ad Lodewijk, Linda van Andel, Marjolein Zegers-Hammer, Annet Aldering, Kyra Hartenberg, John Janssen, Hilko Timmer, Christelle de Vreught, Cindy Stegink, Jacqueline Coppens, Tessa van Dée, Greetje Hendriks, Trudy Selier, Susanna Klaver, Ingrid Coppeters en Hetty van den Tillaart.

Inhoudsopgave

Voorwoord	5
Het verhalentheater van Fernelis van Rijn Ellen de Ruiter	8
Bob en Maria Boris Landa	13
Verkrachte tranen verzopen Sjeanine BlonT	18
Beebie Marjon Zomer	22
Over de muur Jolka de Jong	25
Indien mogelijk, maak een U-bocht Carel de Mari	30
Bianca Hadeke	33
De Zwammer en de Zwemster Arinka Linders	38
Geen weg terug Mel Write	43
Karma Angela Stegeman	49
De vereffening Hanneke Borkent	53
Gebroken schaduw Ellen Kiel	57
Amy Nick Hoogendijk	63
De tranen van God Marianna van Oostenbrugge	68
Van Hier naar Daar Rianne Deinum	72
De verleiding van de courgette Cobie Scherer	77
Deze avond Salome	82
De regels van het spel Peter Pellenaars	86
Buslijn 15 Judith Princen	91
Een bitterzoete vergelding... Dana Martens	96
Zondag Bertie Smit	100
Het lot Muscari de Man	105
Nieuwe vrienden Marloes Vrijdag-Wesselink	109
Recursief Raoul Slavenburg	114
De loterij Gert-Jan van den Bemd	119

Niet meer loslaten Sa'id Vanenburg	124
U bent nu hier Michiel van Straten	128
Een vroege thuiskomst Theo van Rijn	133
Tienminutengesprek Johan van de Velde	137
Noodklok Barbara van Mourik	141
Onafscheidelijk Carolijn Toren	145
Met losse handen op de schommel Bregtje Subelack	149
Le Soleil Marjoke Linckens	153
Keerpunt Mariëtte Eggermont	158
'n Fijne Zondag Conny Hoogendoorn	162
De bonte avond Ad Lodewijk	168
Geluk te koop Linda van Andel	173
Trein gemist Marjolein Zegers-Hammer	179
Seksprijs ~ Alsjeblieft niet Annet Aaldering	183
Hazenpad Kyra Hartenberg	187
Op weg John Janssen	191
Dodelijke liefde Hilko Timmer	196
De spiegel van de ziel... Christelle de Vreught	200
Het dressoir Cindy Stegink	204
Slaap kindje, slaap Jacqueline Coppens	208
Geheimpje Tessa van Déé	212
Lieve Theo, Greetje Hendriks	216
Andijviestamppot Trudy Selier	221
Eieren... Susanna Klaver	226
Over de datum Ingrid Coppieters	230
Lieve Claudia Hetty van den Tillaart	233

Het verhalentheater van Fernelis van Rijn

Ellen de Ruiter

Fernelis van Rijn was een typische verschijning in het dorp Oost-biep. Excentriek misschien wel, met zijn lange versleten jas, afge-trapte sandalen en sliertige grijze haren. Fernelis bracht zijn dagen door op de stoep van het dorpsplein, zijn grote bruinleren koffer als trouwe metgezel. De banden waren versleten, de sluiting was kapot en in de hoeken vielen gaten, maar dat deerde niet. Zolang zijn spullen er maar niet uitvielen.

In zijn koffer bewaarde Fernelis namelijk schatten van buitenge-woon grote waarde. Schatten met een verhaal, een speciale historie, soms zelfs een mysterie. Op aanvraag graaide de oude man met zijn geklauwde rechterhand in de koffer om er een stuk uit te halen. Dat hield hij dan omhoog, terwijl hij zijn melkachtige ogen erop richtte; alsof hij het zelf kon zien. Op die momenten was het even stil; hield iedereen gespannen de adem in om het sujet met grote ogen te kunnen bestuderen. Nu en dan zuchtte er iemand, klonk er gefluis-ter, werden voorzichtige voorspellingen gedaan - altijd fout. Na zo'n dertig beklemmende seconden liet Fernelis het stuk dan langzaam zakken tot in zijn schoot. Vervolgens sloot hij zijn ogen en begon te vertellen.

‘Dit, lieve dorpsgenoten is een eeuwenoud koninklijk presse papier,’ zei hij dan in zijn beste Frans terwijl hij met zijn vieze handen op de zoiust gevonden kiezel klopte. ‘Geweest van een Armeense prin-ses, gekregen vlak voor haar tragische dood...’

Ademloos luisterden de dorpsgenoten naar de geschiedenis die volgde. De menigte zwol aan, rijen dik bevolkten het plein, veelal aangevuld met lieden vanuit de buurdorpen West-, Noord- en Zuid-biep. Sommige toeschouwers brachten een stoel mee of een mand met lekkers, want als Fernelis begon te vertellen wist je nooit wan-neer je weer thuis was. Dat verlies van tijd zorgde soms voor redelijk wat spanningen achter de voordeuren van het dorp. Als de mamma's de aardappels niet om halfzes op tafel hadden, of wanneer de senio-ren van het zorgcentrum niet op tijd terug waren voor hun insuline-injectie. Maar eenmaal de oorzaak van de zonde genoemd, was de strijd al gauw vergeten. Iedereen wist immers dat je aan Fernelis niet zomaar voorbij kon gaan. Hij was misschien ietwat gek en hij rook

een beetje, maar ach, dat maakte niets. Hij bracht sfeer in het dorp, gaf kleur aan de dagen van luie huisvrouwen, opgedroogde gepensioneerden en verveelde kinderen. Als Fernelis van Rijn zijn koffer opentrok, brak de hemel open. Dan werd er van boven een spot op het dorp gericht, alsof God zelf er de hand in had. Op die momenten veranderde het dorpsplein van Oostbiep in een theater; het theater van verhalen en bijzondere schatten. Het theater van Fernelis van Rijn.

‘Kijk, waarde mensen. Deze hand heeft het grote geluk om een originele scherf uit de Ming Dynastie te mogen vasthouden. Overgebracht met de vloot naar Europa ten tijde van de 16^e eeuw. Deze scherf,’ zei Fernelis met bassende stem terwijl hij de gebroken dakpan omhoog hield, ‘geniet een bijzonder mysterie. Het mysterie van Ming.’ Dat laatste woord klonk als een zweeps slag, die de toeschouwers ‘ooh’ en ‘aaah’ deed roepen.

De Oostbiepers hadden geluk. Voor een extreem zacht prijsje deed Fernelis zijn kostbaarheden van de hand. Wie het er voor over had, kocht de Ming-scherf voor een gulden, of de presse papier voor twee. Soms brachten de dorpelingen – meestal kinderen – eigen spullen in.

‘Hier Fernelis, kun je me vertellen of dit iets bijzonders is?’ En dan gaf die lieve oude Fernelis voor een kwartje een boeiend privéconsult. Natúúrlijk, deze mensen wisten dat het prullaria was, zojuist van de straat gejut, maar daar ging het niet om. Het waren de verhalen die eraan kleefden. Verhalen waarbij men kon wegdromen als het weer eens regende. Of als de donkere deken over het dorp schoof tijdens de lange wintermaanden.

‘Zeg, weet je nog van die Armeense prinses die zo’n nare dood stierf...?’

En dan werd de geschiedenis in familieverband weer opgediept, soms aangevuld met eigen interpretaties, ideeën en raadsels. Ja, daar teerden de dorpelingen op; op de verhalen van Fernelis van Rijn. Die behoefte hield de blinde man in leven. Hij stal niet, leefde niet op andermans zak, bedelde niet. Nee, hij verkocht zijn schat-ten, inclusief verhaal. Zo kon hij zijn brood kopen, zijn kamer

betalen. Water haalde hij uit de put, stroom had hij niet nodig. Hij zag immers toch niets en elektrische apparaten waren hem vreemd. Al wat hij nodig had, was zijn koffer en datgene wat de straat hem bracht. Zijn geest zorgde voor de rest.

‘Wat jammer dat hij ons niet kan zien,’ verzuchtte Annie van de bakker op de dag dat Fernelis het verhaal van het verloren manuscript van Adolf Hitler uit de doeken deed – een beduimd school-schrift. Buurman Hendrik knikte.

‘Als hij zijn publiek kon zien, zou hij pas écht eer van zijn werk hebben.’

Aagje van het Kloosterpad luisterde mee. Er ontging haar bitter weinig. Wilde je weten wat er precies in Oostbiep speelde, dan moest je bij haar zijn. Ze werd niet voor niets het ‘Oostbieper Dagblad’ genoemd. Alles wat er in het dorp gezegd, gefluisterd en geroddeld werd, kwam bij Aagje terecht. Zo ook de conversatie tussen Annie van de Bakker en buurman Hendrik. En die conversatie bracht haar op het idee van de inzameling. Ze zou Fernelis een handje helpen. In het grote geniep ging Aagje van deur tot deur, met in haar handen een enorm koekblik, dat - in minder dan een dag tijd – was gevuld met munt- en papiergeld. Aagje zag het als een bedankje voor zijn jarenlange trouwe dienst. Een lintje, maar dan anders. De operatie was duur, duurder dan verwacht, maar de chirurg besloot een derde van de prijs af te halen bij het horen van het relaas van Fernelis. Dit was een bijzonder man, zo concludeerde hij, en bij-zondere mensen verdienen het om geholpen te worden. Zeker deze Fernelis van Rijn met zijn gemakkelijke toestanden. Aagje van het Kloosterpad deed handjeklap en keerde tevreden terug naar Oost-biep. De deal was gesloten. In minder dan een week tijd zou Fernelis weer kunnen zien.

Bij terugkomst in het dorp stapte Aagje kordaat op Fernelis af.

‘Ik heb een verrassing voor je,’ zei ze beslist. En voordat Fernelis iets kon zeggen, werd hij in de Lada van Knilles, de man van Aagje, gedrukt. Knilles haastte zich – met de raampjes open – richting stad.

Anderhalve week later zat Fernelis weer op zijn oude stek. Het ver-

band was van zijn ogen, zijn koffer gevuld met nieuwe materialen. ‘Fernelis! Fernelis! Laat ons je schatten zien! Vertel ons je verhalen,’ smeekte het publiek. Ze hadden hem duidelijk gemist.

‘Wat heb je daar Fernelis? Is het soms een Chinese handpop? Of de knapzak van een leugenachtige koopman? Kom op Fernelis, vertel het ons!’

Fernelis keek naar het stuk stof in zijn hand. Al wat hij zag was een oude sok met een gat erin. Niets bijzonders. Wanhopig streek hij over het grijs van zijn baard. Hij bekeek de sok nogmaals, draaide hem om, en om. Stak zijn hand erin, zijn duim door het gat. Er kwam niets, de magie was verdwenen. Nu hij kon zien, liet zijn geest, zijn fantasie hem in de steek. De schatten waren weg. Het twijgje was niet langer de talisman van een medicijnman, het stukje blik had niets meer van de kostbare munt uit de tijd van Alexander de Grote en de lege fles was weer gewoon een ‘lege fles’. Hoe hij ook probeerde, het lukte hem niet om de mysteries in zijn gevonden voorwerpen te zien. Prullen waren het, vodden, nutteloze dingen. Werkloos zat Fernelis op de stoep van het dorpsplein, verstomd. Ongemakkelijk keek hij toe hoe steeds meer dorpelingen hun geduld verloren.

‘Hier heb ik geen tijd voor...,’ hoorde hij Annie van de bakker snibbig zeggen terwijl ze rechtsomkeert maakte.

‘Je hebt gelijk,’ snauwde iemand anders er overheen. ‘Ik heb wel wat beters te doen.’

Naarmate de weken verstreken, werd het dorpsplein almaar leger. De Oostbiepers hielden niet langer halt bij de aanblik van Fernelis, de West-, Noord- en Zuidbiepers waagden de reis al niet eens meer. De praatjes gingen in razende vaart van dorp tot dorp. Sommigen beweerden dat hij ondankbaar was. Anderen zeiden dat Fernelis te oud was om de roem te kunnen verdragen. Er was zelfs iemand die sprak van een psychose.

Fernelis begreep het wel, de frustraties van zijn dorpsgenoten. Een theater zonder verhalen is geen theater. Dat wilde niemand zien. Bovendien: wie wilde er nu een verkreukeld vel papier kopen? Wat had men aan een stuk versleten touw? Niets. Zijn theater was

waardeloos. En dus pakte Fernelis zijn koffer en liep naar huis, zijn ogen gesloten, want zo was hij het tenslotte gewend. Hij trok de deur van zijn tochtige kamer achter zich dicht en ging liggen in zijn ongemakkelijke bed. Niet lang daarna stierf hij een verscheurende hongerdood. Dat was op een dinsdag, precies dezelfde dinsdag waarop het voor altijd donker werd in Oostbep. De spot was uit. Alsof God zelf er de hand in had.

Bob en Maria

Boris Landa

Zij is 59, hij is 60.

Hij houdt van voetbal, schaken en *The Sopranos*, zij houdt van breien en *The Learning Channel*.

Zij komt uit een gezin met 4 kinderen, hij is enig kind.

Hij doet altijd eerst zijn rechter- en dan zijn linkerschoen aan, zij heeft geen ritueel.

Zij noemt hem Knorretje, hij noemt haar Jij.

Hij drinkt graag bier, zij heeft liever port.

Zij wil nog steeds heel graag een kat, hij vindt het rotbeesten.

Hij werkt in de mijn.

Zij vindt dat niet fijn.

Dit zijn Maria en Bob.

Al sinds de dag dat ze samen zijn wil ze dat hij een andere baan zoekt. 39 jaar geleden al.

Ze kwamen elkaar tegen in *Het Narretje*, het dorpscafé naast boekwinkel *Kees & Kees*.

Zij vond dat altijd een vreemde naam voor een boekwinkel. ‘Wil je wat lezen, kom dan naar Kezen!’ was de succesvolle leus van het duo. Niet erg origineel als je het haar vraagt.

39 jaar geleden, begin september, zag ze hem staan bij de gokkast van *Het Narretje*. Ze was meteen verkocht en vond het, in tegenstelling tot alle andere vrouwen in het dorp, geen probleem om het initiatief te nemen. Zo gebeurde het dat Maria Bob op 3 september 1971 aansprak terwijl hij driftig op de knoppen van de gokkast ramde. De datum zal ze nooit meer vergeten, al was het alleen al om die hit van *The Temptations* die een jaar later uitkwam. *Papa Was a Rolling Stone*.

Nou, haar Bob was verre van een *Rolling Stone*. Eerder een *Embedded Stone*. Bovendien was het niet haar vader. ‘It was the third of September, that day I’ll always remember.’ Iedere keer als ze die regel meezong dacht ze aan die avond. Hij stond daar in zijn kleren, zij in de hare en hij leek nauwelijks geïnteresseerd. Leek. Zij wist toen al beter. Hij stopte een ogenblik met drukken en toen wist ze dat ze hem had. Ze lacht nog steeds om haar inschattings-vermogen van die avond. Zo goed kon ze namelijk niet inschatten.

Ze schat-mensen altijd veel te jong of veel te oud en rijdt stee-vast door rood als ze oranje probeert te halen. Bob heeft daar een enorme hekel aan. Iedere keer als er weer een bekeuring op de mat ligt zucht Bob diep en negeert haar aandacht voor een paar minu-ten. Vroeger kon Bob flink tekeer gaan, maar hij heeft gemerkt dat bij haar het zuchten en negeren harder aankomt dan boos worden. Misschien dat hij over een paar bekeuringen wel zegt dat hij teleur-gesteld is.

Toch houdt hij van haar en zij van hem. Zij denkt dat zij meer van hem houdt dan andersom, maar dat weet ze niet zeker. Bob toont niet bijster vaak zijn emotionele kant en als hij dat al doet is het meer naar de televisie dan naar haar. Ze is wel gelukkig. Met Bob. Al zou ze zoveel gelukkiger zijn als hij zou stoppen in de mijn. In de 39 jaar dat hij daar werkt zijn er verschrikkelijke dingen ge-beurd. Al vier van zijn collega's zijn er in die jaren verongelukt. Eén van hen had zelfs het lef gehad om dat te doen terwijl Bob naast hem had gestaan. Na de schok dat Bob bijna dood was kwam haar woede. Hoe waagde de man het om vlak naast haar vent een steen op zijn hoofd te krijgen en dood te gaan! Hoe egoïstisch om haar Bob een trauma te bezorgen! Natuurlijk maakte haar woede langza-merhand plaatst voor schaamte; de arme man kon er ook niets aan doen. Bob daarentegen leek weinig trauma te hebben opgelopen. Het is een echte binnenvetter. Meer emotie dan een voorzichtige traan heeft ze bij hem niet kunnen bespeuren. Het leek haar bijna of de traan zich schaamde om over Bob's wang te rollen. Bob zelf had vier keer lichamelijke schade opgelopen. Twee keer brak hij zijn linkerpink, één keer zijn scheenbeen en één keer verstuipte hij zijn enkel.

Dat laatste gebeurde toen hij klaar was in de mijn en op zijn fiets wilde springen, dus telt eigenlijk niet eens mee. Uiteindelijk heeft Maria weinig reden tot klagen gehad, maar ze weet dat de slecht-nieuwsdag een keer gaat komen. Dat droomt ze.

Ze heeft de droom al dertien jaar iedere nacht en het is altijd pre-

cies dezelfde. In haar droom zit ze aan tafel en is ze kralen aan het wegen. Ze doet het graag en kan wel veertien dozen per week verwerken. De thuiswerkorganisatie is erg blij met haar en vice versa. Ze is net met de groene kralen bezig – altijd met de groene kralen, nooit de rode of de blauwe – als de deurbel gaat. Zo vaak gaat de deurbel niet om twee uur 's middags dus ze is lichtelijk verbaast, iedere nacht weer. Ze doet de deur open. Voor haar staat een agent die zijn pet in z'n handen voor zijn kruis houdt. Meteen voelt ze haar ogen branden en vergeet iets te zeggen.

'Het is uw man. Ik vrees dat er iets verschrikkelijks is gebeurd,' zegt de agent. Dan stopt haar droom en wordt ze huilend wakker. Hij hoeft het verhaal niet af te maken, meneer de agent heeft genoeg gezegd. Haar Bob is omgekomen in de mijn en ook al is het een droom, ze weet zeker dat het een keer plaats gaat vinden. Iedere dag weer denkt ze er aan en schrikt ze op als ze de deurbel hoort. Want er wordt wel eens aangebeld rond twee uur 's middags. Trillend doet ze dan de deur open en slaakt een duidelijk hoorbare zucht als ze ziet dat het de postbode is met een pakketje of de buurvrouw die weer komt klagen over de kat van Maria. Het is haar kat natuurlijk niet, nu niet en drie jaar geleden niet toen de buurvrouw voor het eerst kwam klagen, maar dat maakt Maria niets uit. Die paar keer per jaar dat de buurvrouw haar laat denken dat ze een kat heeft, koestert ze met heel haar gevoel.

Ze heeft het al vaak tegen Bob gezegd, of hij niet iets anders zou gaan doen. Hij reageert dan met een onverschillig schouderophalen en ze weet dat het geen zin heeft om door te vragen. Het enige wat ze kan doen is zich zo goed en zo kwaad als ze kan voorbereiden op de slechtnieuwsdag.

Het is tien over vijf, Bob komt zo thuis. Ze vindt het altijd heerlijk als Bob thuiskomt. Ook al zegt hij niet zoveel, ze weet dat hij haar aanwezigheid waardeert en als hij het biertje ziet staan wat ze altijd voor hem klaarzet ziet ze een stiekeme dankbaarheid in zijn ogen. Dat maakt haar gelukkig. Te weten dat ze gewaardeerd wordt, al wordt het niet gezegd.

Ze heeft een vreemd gevoel. Het is al half zes en Bob is er nog niet. Normaal steekt hij altijd stipt om kwart over vijf zijn sleutel in het slot en stapt met zware passen binnen. Zijn biertje is ook dood.

Net op het moment dat haar angst zich meester maakt van haar lichaam, stapt Bob binnen.

‘Ik stop ermee,’ zegt hij en ploft neer in zijn stoel. De blauwe stoel. Bob, de man van weinig woorden.

‘Wat bedoel je, Knorretje?’

‘De mijn, ik stop ermee.’

Ze gelooft haar oren niet. ‘Wat?! Waarom?! Wanneer?!’ schreeuwt ze hysterisch.

‘Ik stop met de mijn,’ zegt Bob, terwijl hij uiterst kalm blijft. ‘Ik heb er genoeg van. Ik begin maandag met een nieuw baantje in een magazijn hier in de buurt.’

Ze zakt vol ongeloof in haar stoel. De gele stoel. Even kan ze geen woorden vinden. Ze weet dat Bob niet veel zegt en het niet echt nodig vindt om haar op de hoogte te houden van de dingen die gebeuren als hij de deur uit is, maar dit had ze niet aan voelen komen. Hij stopt in de mijn!

‘Doe je dat voor mij Knorretje?!’

Een korte knik van Bob. Weer branden haar ogen. Niet zoals in de nachtmerrie, nee, deze keer branden ze van gelukstranen. Bob doet het voor haar. Nog nooit heeft ze zich zo gelukkig gevoeld als nu. Haar man, wat is ze trots op hem en wat houdt ze van hem! Haar geweldige Bob.

Die nacht slaapt ze geweldig. Geen nachtmerrie, geen tranen in haar ogen als ze wakker wordt en voor het eerst in zeven maanden de liefde bedreven met Bob. Ze is gelukkig. Zo mag het altijd zijn.

Twee weken later zit ze aan de tafel. Ze is bezig met de groene kranten en heeft net de radio wat harder gezet voor het nieuws van twee uur. Nog voor de nieuwslezer wordt aangekondigd gaat de bel. Opgewekt huppelt ze naar de deur en hoopt dat het de buurvrouw is. Die gaat ze na drie jaren van klagen maar eens de waarheid vertellen.

Voor hen allebei het einde van een illusie.
Maria trekt de deur open en kijkt recht in de ogen van een man. Ze
schat hem 32 jaar, al zal ze er wel weer flink naast zitten. De man
heeft iets in zijn handen voor zijn kruis. Het is zijn pet.

Verkrachte tranen verzopen

Sjeanine BlonT

Ze stond bedremmeld onder de douche naar zichzelf te kijken .
Haar natte haren plakten in haar gezicht en door de tranen heen
bekeek ze haar lijf.
Ze keek naar haar lange benen , haar platte buik en haar kleine
volle borsten .
Ze had er geen emotie bij. Dit lijf voelde niet als van haar. Was dit
wel van haar?
Was dit het lichaam van iemand die zomaar bezit van zich liet ne-
men?
Ze schudde fel het natte haar uit haar gezicht.
Ze was verdorie geen kleine zwakke vrouw, waarom kon ze zich niet
weren?
Ze bleef hangen op de vraag ‘Waarom?’
Ze veegde de spiegel met haar handdoek droog en bekeek zichzelf
kritisch, haar gezicht, haar lege gezicht .
Ze zag haar betraande ogen waarvan ze net de tranen verdrongen
had.
Waren dat diezelfde kijkers die altijd straalden? Diezelfde ogen waar
kracht vanuit straalde?
Die heldere groene kijkers waarin je kon verdrinken?
Ze wou uit volle borst de pijn uitschreeuwen , maar die immens
grote brok in haar keel verhinderde dat .
Ze keek in haar lege blik en dacht aan de laatste maanden waarvan ze
het idee had dat ze alles onder controle had.
Waar ze zichzelf verloren had. Waar ze zo gelukkig was.
Haar gedachtes waren één grote emotiebom .
Haar lijf was tegen haar wil in bezit genomen. HIJ
had zijn driften laten varen op haar lichaam . Hij
had die macht, en hij had ze misbruikt.

Zij dacht aan de leuke tijden met hem,
aan de stille momenten waarin ze elkaar begrepen.
Ze dacht aan de lange avonden waarin ze konden praten over alles,
dat ze samen één waren.
Ze dacht aan zijn omarmingen en hoe ze zich veilig waande.

Ze dacht aan zijn vele liefdesverklaringen, aan zijn vele lieve attenties.

ze hoorde hem schreeuwen; ‘SCHATJUH.. ik hou van jou!’ De woorden galmden na in haar kleine badkamer.

Het klonk als een val, en zij? Zij was erin getrapt.

Haar maag draaide zich in een knoop en haar ogen werden troebel van haar nieuwe warme tranen.

Maar ook de minder leuke kanten flitsten door haar hoofd .

Had ze het kunnen zien aankomen? Ze was ervan overtuigd.

Nu, achteraf bekeken is alles altijd eenvoudig.

Zichzelf de schuld geven leek zo simpel.

Het samen één zijn , kreeg wel een hele bittere bijsmak.

Hij was erg jaloers . Oh , die verdomde jaloeerse buien .

Ze woonden niet samen en na ieder bezoek van hem stierf er een stukje van haar vrijheid.

Hij liet haar als hij de kans kreeg zelfs niet ergens alleen heen gaan

.

Onder het mom van; ‘samen is veel gezelliger of; ik breng je wel, kun jij aan de borrel.’

Het was een verdeckte strategie om alles , maar dan ook alles in de gaten te houden .

Vooraf om haar in de gaten te houden.

Ze dacht weer terug aan toen, toen zij zich ging optutten om naar het jaarlijkse dorpsfeest te gaan.

Hij was geen feestbeest en voelde grote minachting voor de dorpsmensen en ze was dan ook erg verbaasd toen hij voorstelde om ook naar het feest te gaan.

Hij stond erop om mee te gaan want volgens hem zag hij haar al zo weinig, en dit was tevens een kans om de dorpelingen te leren kennen.

Dit was volgens hem een mooie kans om een avondje bij elkaar te zijn.

Hij had een druk leven en zoals gewoonlijk was hij erg ‘vergeetachtig’ en betaalde zij letterlijk en figuurlijk voor zijn dwaze buien.

Het feest was een gezellige bende met muziek en dansende mensen. Het bier vloeide rijkelijk en de flirts waren zoals elk jaar de volgende dag weer vergeten.

Heel af en toe bleef er een romance in de lucht hangen, maar dat waren meestal puberale buien.

Ze genoot van alle aandacht die ze kreeg en had geen oog voor de blik die hij haar zo af en toe toegooide.

Het was een blik van minachting, maar ze had het te druk met genieten.

Tot hij bij de bar plots breed voor haar ging staan en vroeg of ze aandachtsgeil was. Of ze hem wou vernederen.

Zij was zijn vriendin en of ze zich ook zo wou gaan gedragen! Die avond eindigde in een fiasco. Met minachting en respectloze woorden.

Op die avond had ze het kunnen zien aankomen.

Ze lachte wrang die gedachte weg.

Haar mooie aanstekelijke lach werd een taboe.

Voor hem, voor haar en voor anderen.

Het mooie sexy shirtje waardoor ze zich als vrouw nog vrouwelijker ging voelen, kon niet door de beugel en belandde achter in de kast. 'Je vrouwelijk voelen? Waarom zou je? Mensen zien toch dat je een vrouw bent?

Je hebt mij toch, ik doe alles voor je. Alles! En dat weet jij verdomd goed!'

Nee, ze wist het niet. Ze wist dat zijn alles niet haar alles was. Ze wist niet dat zijn alles niets betekende.

Wat ze wel wist is dat haar ogen nu anders waren, haar spiegel van haar ziel.

ze straalden niet meer, ze waren doods. Ze waren net als haar lichaam verkracht.

Ze kon niks goed doen in zijn ogen, zij daagde hem uit. Ze daagde iedereen uit, en ze vroeg erom. Het was haar eigen schuld.

Zij was volgens hem een player, een teaser. Maar was dat wel zo?

Ze rechtte haar rug en draaide zich weg van de spiegel. Ze sloot

haar ogen en slaakte een diepe zucht.

Dit kon zo niet langer, ze weigerde zich te wentelen in een rol van zelfmedelijden.

‘Mens , verman jezelf!’ schreeuwde ze in stilte zichzelf toe.

Ze draaide zich nogmaals om en keek diep in haar groene ogen en ze zag een diepe frons verschijnen

Hey, dacht ze ; mijn gezicht doet het weer. Ze werd cynisch . Haar gezond verstand nam het weer over.

Ze was vrouw genoeg om te beseffen dat ze graag complimentjes mocht ontvangen, maar welke vrouw wil dat niet? Zij mocht er zijn!

Ze dacht aan al die keren dat hij haar voor de gek had gehouden met zijn leugens, hoe hij haar steeds weer ervan overtuigde dat zij een mooie roos was die hij nooit zou kwetsen.

En hoe hij steeds weer een andere draai aan zijn leugens gaf, zodat zij schuld had aan zijn fouten . Hij ging tot op de vroege uurtjes vreemd op het web, maar dat was volgens hem niet erg. Naaktfoto’s uitwisselen is toch geen seks hebben met ..? Naar een andere vrouw mailen dat je haar zo mist is geen liefde.

Dat hij stiekem pornosites bezocht als hij in zijn eigen woning was stelde ook al niet veel voor.

Het was allemaal maar voor de gein. Het maakte dat de tijd wat sneller ging als hij haar zo miste.

Zij maakte van een mug een olifant. Of, om in zijn termen te spreken, ze maakte van theezakjes stevige tietten.

Ze pakte haar handdoek en droogde haar lijf langzaam af, terwijl ze zichzelf bleef bekijken in de vochtige spiegel. Ze bedacht dat het inderdaad niet haar fout was.

Zij is een vrouw, en dat was geen vrijkaartje.

Wil je meer van deze verhalen lezen? Zowel het papieren boek - ISBN: 978-90-81954-32-7 en € 15,- - als het eBook – ISBN: 978-90-81954-33-4 en € 3,99 – zijn verkrijgbaar in de webshop van uitgeverij LetterRijn, www.letterrijn.nl als overal elders in de boekwinkels (ook online)